
POSZCZĘŚCICIEL (1) *sb m*

poszczęściciel, [poszcześciciel].

o *prawdopodobnie jasne (tak w po-); prawdopodobnie -ciél, -ciel- (tak w -ciel).*

sg *N* poszczęściciel. ◊ [*V* poszcześcicielu.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Ten, kto obdarza szczęściem: Napierwíze mam Proroctwo ono Iákobá Pátryárchy/ który ták [...] powiedział iż od niego laská ábo sceptrum Krolewłkie nie miáło być odięte/ [...] dokądby Mefyafz połzczęściciel od Bogá nie był dáný. CzechRozm 166v.

[poszcześciciel czego: WSfzechmogáci boże iedyny połsczeńscicielu wffytkich [...] ípraw/ [...] Proffę zeby [...] *Tobias E3.*

AL